

10. Сарабьянов Д. Русская живопись конца 1900-х – начала 1910-х годов : очерки / Д. Сарабьянов. – М. : Искусство, 1971. – 143 с.
11. Ягодковская А. Т. Некоторые методологические аспекты литературно-художественной критики 70-х годов / А. Т. Ягодковская // Советское искусствознание '79. – М. : Советский художник, 1980. – Второй выпуск. – С. 280–311. – 470 с.
12. Калакура Я. Методологічний інструментарій українознавця [Електронний ресурс]. – Режим доступу : www.ualogos.kiev.ua/fulltext.htm.
Отримано 20.01.2014

Summary

Pobozhii Sergii. Methodological tools in the Art study.

The article traces the methodological principles used in scientific monograph "Art criticism essays". Their features are marked in each chapter. It analyzes the characteristics of the works of forgotten artists using the historical and comparative method. Biographical method is used in the section about Ilya Repin, V. Serov, P. Levchenko. The main methods of research are historical, chronological, comparative biographical ones.

Keywords: *tools, art criticism, monograph, essays, artist.*

УДК 2:572.1/4

Іван САЛО

АНТРОПОГЕНЕЗ ЯК КОСМОЛОГІЧНО ОБУМОВЛЕНА ЕВОЛЮЦІЯ ЖИТТЯ НА ЗЕМЛІ

У статті аналізується проблема взаємозв'язку процесів антропогенезу й космогенезу, впливу географічних і геологічних факторів на Землі на хід еволюції розумного життя на нашій планеті. Обґрунтовується теза про взаємообумовленість космічного й божественного витоків соціуму та обумовленого цим потягу людини до розшифрування закодованої Творцем у Біблії інформації, прагнення до її єднання з трансцендентним.

Ключові слова: *еволюція, людина, Всесвіт, Творець, Бог, прибульці, потоп, цивілізація.*

Постановка проблеми. Одним з найбільш складних і заплутаних питань сучасної науки є питання походження й еволюції людини. Точної відповіді до цих пір ніхто не може дати. Основними теоріями походження людини вже тривалий час є креаціонізм (людина є божим творінням) і природниче розуміння (еволюційна теорія + трудова теорія). Прибічники їх розділилися майже порідну. Значно менше прибічників космічного походження людини (теорія палеовізиту, тобто занесення життя на Землю представниками інопланетних цивілізацій), і це тоді, коли дарвінізм все більше зустрічається зі скептицизмом, а божественний підхід має цілу низку версій і тлумачень.

Аналіз актуальних досліджень. Ще німецький вчений Герман Ебергард Ріхтер у 1865 розробив теорію занесення живих істот на Землю з Космосу. Він стверджував, що зародки могли потрапити на Землю разом із космічним пилом і метеоритами і покласти початок еволюції живого, яка породила все різноманіття земного життя. Ця концепція називалась концепцією панспермії. Її поділяли такі вчені, як Герман фон Гельмгольц (1821–1894), Вільям Томпсон (1824–1907), Сванте Август Арреніус (1859–1927), що сприяло її широкому розповсюдженню в наукових колах. Але вона не отримала наукового доказу, оскільки примітивні організми або зародки мали б загинути під дією ультрафіолетових променів і космічного випромінювання. До українських космістів належить Володимир Іванович Вернадський (1863–1945), пов'язаний з Україною за походженням Костянтин Едуардович Ціолковський (1857–1935) і росіяни Олександр Леонідович Чижевський (1897–1964) та Лев Миколайович Гумільов (1912–1992). Окремі ідеї знайшли відображення в цілій низці попередніх публікацій автора [1–4]. Щоправда, має місце і так звана “Гіпотеза Унікальної Землі”, сформульована двома вченими – палеонтологом Пітером Уордом і астрономом Дональдом Браунлі. Вони написали книгу, в якій доводили, що Земля з'явилася завдяки абсолютно унікальному збігу величезної кількості деталей, що робить ймовірність їх повторення де-небудь у Всесвіті малоімовірною. Але цей погляд має все меншу кількість прибічників.

Мета статті полягає в тому, щоб проаналізувати сучасне розуміння проблеми антропогенезу, впливу на хід еволюції розумного життя факторів космічного походження, що можуть інтерпретуватися як надприродні за своїм характером.

Виклад основного матеріалу. Люди люблять життя, адже вікова наша культура, більш ніж будь-яка інша, пропонує їм, на противагу важкій праці, всіякі розваги і задоволення. Проте, на нашу думку, потрібно поставити злободенне питання: чи не є наші розваги і задоволення чимось абсолютно іншим, ніж радість і любов до життя? Не забуваймо, що Людина є вінцем інтелектуального розвитку всього живого на Землі!

До того ж проблема походження людини від сивої давнини і до сьогодення викликає безліч дискусій серед відомих науковців – філософів, природознавців, медиків. Вважається, що людина пройшла шлях розвитку від первісної людини до людини мислячої – гомо сапієнс через еволюцію. Адже перед Дарвіном, а з ним і перед іншими вченими не стояло питання, звідкіля ми з'явилися. Дарвін на це питання чітко відповів: еволюційним шляхом – від мавпи до людини, але чи це так? Задумаймося на хвилину, чи могла мавпа шляхом еволюції перетворитися на людину, якщо за мільйон років цього не сталося? Такий час

визначений науковцями. Тоді чому тваринний світ не змінився і чому оті людиноподібні мавпи до цього часу не змогли інтелектуально розвинути?

Слід наголосити, що останні дослідження вчених скоротили термін появи людини до 50–100 тис. років, тобто більш ніж утричі. Знову виникає питання про те, що ж сталося екстраординарне, що змусило практично миттєво перетворити мавпу в людину. На нашу думку, сталося те, що на Землю прийшли прибульці з іншої планетної системи і через клонування перетворили мавпу в людину. Підтвердження цього ми знаходимо в Біблії, яка чітко вказує на те, що Бог створив людину за своєю подобою. Подоба може з'явитися тільки через клонування, а тим більше розумово розвинута людина.

Момент істини: ніхто з учених навіть у наш час не зміг довести, що молекула ДНК, конче необхідна для функціонування життя людини, з'явилась на землі природним шляхом. Відповідно, молекула ДНК не могла з'явитись і в процесі еволюції, а отже, вона не могла з'явитись ні в якому іншому вигляді, аніж тільки в готовому... Виходячи з наведеного, ми не можемо висунути іншу концепцію та й не може бути іншої, крім космічного походження ДНК, а відповідно, і людини.

Підтвердженням космічного походження людини може служити, наприклад, і те, що стародавня китайська та й індійська філософія вважали людину часткою космосу. Ця теза є свідченням того, що стародавні філософи мали чітке бачення космічного походження людини. Адже у Всесвіті все без винятку взаємопов'язане і взаємозалежне та керується, назвемо його, із Всесвітнього центру, так би мовити, на інформаційно-енергетичному рівні. Сьогодні більшість вчених уже чітко визначилася щодо наявності такого Всесвітнього інформаційно-енергетичного центру, який повністю відповідає за діяльність Всесвіту і якому надали назву – Абсолют. Правда, не зовсім зрозуміло, чому йому присвоєно назву Абсолют, коли протягом віків існує зрозуміла для всіх людей назва – Творець, Бог.

Слід зазначити, що в стародавні часи розвиток науки і духовності не суперечили одне одному. З плином часу проходить поступальний розвиток релігій і науки, які починають іти протилежними шляхами, що, врешті-решт, призвело до втрати знань про космічне походження людини.

Натомість головним у всіх філософських теоріях є те, що всі вони розглядають людину як інтелектуально розвинену істоту. Причому беззаперечним у всіх теоріях є, знову ж таки, теза про розвиток розумових здібностей людини.

Підтвердженням такої тези є:

По-перше, оволодіння вогнем – необхідна передумова існування людини.

По-друге, вироби із бронзи, а згодом і заліза привели до суттєвого прогресу в матеріальному виробництві. У цьому аспекті слід узнати, яким чином людина кам'яного віку миттєво перейшла у бронзовий. Чи не пов'язане це, знову ж таки, із прибульцями з інших планет?

По-третє, печерні та наскельні малюнки знаменують собою інтелектуальний розвиток.

По-четверте, будівництво пірамід і шумерська писемність (до речі, яка прийшла до них з України) підтверджують, що становлення розумово розвиненої людини відбулося.

У той самий час не можна відкидати й біблійні твердження про створення Всесвіту Творцем, адже Біблія, розповідаючи про чудесні звершення – свідчення могутності Бога та його волі, ставить питання, на які і й сьогодні не знайдено чіткої відповіді, бо, як говорить Біблія, спочатку було Слово, тобто була Ідея – програма розвитку.

Підтвердження цього ми знаходимо у всіх релігіях, які вчать, що на початку світу був Хаос, порожнеча. Ось з цієї порожнечі і створив Бог усе суще.

Незважаючи на це, вільно чи невільно в багатьох виникає питання, а чи так необхідно вивчати стародавню історію, Біблію, тим більш міфи. На наш погляд, відповідь буденно проста. Саме існування інформації, закладеної в Біблії та міфах, яка дійшла до нас із сивої давнини, є беззаперечним свідченням того, що наші предки прагнули і робили все для того, щоб розгадати ті загадки та донести їх до нас, їхніх нащадків. Вони й сьогодні ставлять науку перед складними проблемами, а то й заганяють у безвихідь.

Відомий філософ Геракліт говорив, що природа любить приховувати свої таємниці, і підкреслював необхідність докладання великих зусиль для ефективного визначення і пізнання схованої природою гармонії. Як би там не було, але людина за своєю природою намагається діяти максимально ефективно. Ефективність діяльності людини досягається лише гармонією тіла й розуму, а в широкому розуміння – поєднанням духовності і науки.

Тільки в такому разі людство зможе досягти найбільш вагомих результатів у широкому діапазоні знань, мислення, почуттів та емоцій, що змінюють, зрештою, його погляд на Природу і Всесвіт, поведінку людини в суспільстві. Праці відомих науковців засвідчують, що протягом тисячоліть в історії розвитку людини були непоодинокі випадки, коли досягалася гармонія душі і тіла – духовності і науки, які знаменували собою значний поступальний розвиток суспільства і цивілізації в цілому.

Немає людини, яка б час від часу, тобто періодично, зоряної ночі не споглядала неозору карту неба – як окремі планети і зірки, так і сузір'я, особливо Чумацький Шлях, Велику та Малу Ведмедиці та інші. І не дивувалася з його неосяжної глибини, величі і ще не визначеної сили. Невільно кожному з нас спадало на думку, що зірки не хаотичне нагромодження, розкидане по небу, а впорядковане матеріальне формування.

Виникає запитання: хто не тільки впорядкував зоряне небо, і вже зовсім не зрозуміло, яким чином і хто створив цей неозорий Всесвіт? Нічна тиша та мерехтіння зірок навівають філософський стан, і мимовільно спадає на думку навіть у найбільш войовничого матеріаліста, а чи не створені ці планети, зірки, а з ними і весь Всесвіт Творцем – Богом. Сприйняття цієї істини та й наші відчуття значною мірою залежать від стану нашої Душі, а відповідно, і духовності.

Стародавня історія свідчить, що наші пращури ще в стародавні часи вивчали рух зірок, і особливо планет Сонячної системи, плин яких був найпомітнішим на небосхилі. Причому цей рух був найбільш помітним на фоні умовно нерухомих зірок. Відповідно до положення зірок люди і вивчали рух планет і мали чітке уявлення про будову Всесвіту. Таким чином, астрономія – найбільш стародавня наука, і ще до нової ери люди володіли цією наукою майстерно.

Однак розвиток людства, знань не надавав поступального розвитку науці у цій сфері. Сьогодні астрономи набули як теоретичних, так і технічних знань, мають досконалу техніку, відкривають нові зірки, комети і планети, але... Втрачено ті знання, якими володіли пращури, можна сказати, на примітивному рівні. На основі спостереження руху планет вони вміли визначати не тільки суто фізичні параметри Космосу, небесних об'єктів, а й з'ясовувати низку важливих для людського буття аспектів: який сенс мають події і явища сьогодення, куди плине історія, що чекає на людей у майбутньому. Тобто в минулому астрономічні дослідження служили прогнозуванню розвитку суспільства. Вочевидь ідеться про істотну відмінність підходу до предмета досліджень, ніж у сучасній астрономії.

Можливо, у цьому відіграли роль глобальні природні катаклізми, які періодично трясли нашу Землю. Льодовиковий період, інтенсивна вулканічна діяльність на планеті та глобальні катастрофи, такі, як Всесвітній потоп – усе це тримало давнє людство у великому напруженні. Стресові ситуації спонукали інтенсифікувати інтелектуальну діяльність, шукати шляхи і методи передбачення катастроф. І люди їх знаходили у вивченні законів природи і Всесвіту, зокрема законів руху планет,

зірок – цілого Всесвіту, тобто їм було відомо багато чого, що мало місце в житті землі і неба.

Практична цінність досліджень зоряного неба пращурами полягала в тому, що рух небесної сфери, перебіг космічних подій вони пов'язували з буттям земним, зі змінами в природному середовищі, суспільному й індивідуальному людському житті. На основі знань про життя люди навчилися прогнозувати майбутнє, використовувати в повсякденні силу зоряного впливу, враховуючи рух і розміщення світил у небесному просторі. Найвище їх положення на небосхилі означало, наприклад, і найвищу силу. Тому практична цінність наукового дослідження карти зоряного неба ще до нової ери в тому, що люди розглядали рух планет на небесній сфері, пов'язуючи його зі змінами на Землі. Сьогодні від тих часів залишилася тільки та частина знань, яка відображається в астрономії.

Траєкторія руху Сонця, Місяця і планет складає мінливу картину, за допомогою якої дослідники давніх часів уміли з'ясовувати перебіг життя людини, її рідних і близьких. Якщо можна передбачати віхи життя людини, то виникає запитання: чому б не можна було на основі вивчення поведінки або руху зірок, сузір'їв і в цілому галактики та періодів, епох спрогнозувати і змоделювати модель розвитку людства, більше того – Землі, Сонячної системи?

Знання щодо змін епох мають надзвичайно важливе значення, і люди ще здавна прагнули і прагнуть володіти ними. Власне кажучи, ідеться про довгострокову перспективу людства, усвідомлення ним свого шляху розвитку. Історія свідчить, що знання про перебіг епох, положення і зміни руху зірок мають особливе значення, і люди віддавна майстерно володіли ними.

Знаки зодіаку – один із відгомонів цих знань. Вони дійшли до нас із сивої давнини. Тодішні астрономи ще задовго до нової ери розділили зоряне небо на дванадцять секторів та надали їм імена і символи. Власне кажучи, у них відобразилися поняття пращурів про рух нашої планети і Сонця у Всесвіті. Сонце рухається в небесній сфері протягом року, і цей рух описує відповідну сферу, яка називається екліптикою. Наприклад, рух Землі по орбіті навколо Сонця створює велику сферу в 360 градусів, яку ще в стародавні часи було розділено на 12 періодів, або сегментів. Кожному такому періоду відповідав певний фрагмент зоряного неба. Кожний із сегментів і став знаком Зодіаку. Назву ж зодіакальні знаки отримали символічну, адже наша Земля рухається як навколо Сонця, так і в тому чи іншому зодіакальному знаці, тому кожному такому знаку відповідає певний місяць. Так, зодіакальному знаку

Водолія відповідає січень, Риби – лютий, Овна – березень, Тільця – квітень, Близнюків – травень, Раку – червень, Леву – липень, Діві – серпень і т.п. Але не тільки Земля рухається в зоряному небі, а й саме Сонце перебуває в той чи інший проміжок часу в тому чи іншому сегменті – циклі. Упродовж цього циклу змінюється картина зоряного неба, проходять цілі епохи. Зодіакальні знаки – символічне позначення цих епох.

Ми є свідками і учасниками завершення чергового двотисячоліття – епохи, яку із цілковитою підставою називали добою християнства. Настала ера Водолія. Знання зміни епох має надзвичайно велике значення. Історія свідчить про те, що знання зміни епох були відомими не тільки сьогодні, ними майстерно володіли ще в Стародавньому Єгипті. Тоді зодіакальний знак знаменував прихід епохи Риби. Цей знак у прямому розумінні знаменував прихід нової історичної доби: риба була харизматичним символом перших християн...

Усе це спонукає уважніше поставитися до гностичних надбань і знань людства, які воно отримало не сьогодні від астрономів, а тих, що прийшли до нас від пращурів. Слід глибше аналізувати все, що дійшло до нас від минулих поколінь – знання, поняття, уявлення, у тому числі й міфологічні.

У 1966 р. відомий американський вчений Ч. Хепгул видав дуже цікаву для дослідників книжку “Мапа старовинних покорителів морів”, у якій поряд з іншим доводиться, що географічна мапа, знайдена в 1929 році в Константинополі в бібліотеці старовинного імператорського палацу, відображає, наприклад, берегову лінію Антарктиди такою, якою вона була не менше ніж десять тисяч років тому. У той же час на цій мапі, виконаній на пергаменті, стоїть підпис Пірі Рейса (XV ст.) – турецького адмірала. По стилю її виконання вчені відносять виготовлення мапи до IV ст. до н.е.

Результати сейсмічних розвідок науковців підтвердили, що зображення берегової лінії на карті повністю відповідає місцевості берегової лінії Антарктиди в наш час. Більше того, сейсмографічні дослідження, проведені науковцями, виявили, що Антарктида становить собою не суцільний материк, а розділена протокою на дві частини.

Виходячи з цього, вчені дійшли висновку, що за 13 000 років до нашої ери на території нинішньої Антарктиди існувала дуже розвинута цивілізація, яка відзначалася великими знаннями в мореплаванні, географії та астрономії, а відповідно, володіла методами картографії. До речі, за 12 тис. років до нової ери на Землі пройшли найжорстокіші катаклізми. Можна з упевненістю стверджувати, що саме цей катаклізм призвів до Вселенського потопу.

Науковці, розглянувши і проаналізувавши хід подій у період катаклізму, висунули дві прямо протилежні думки, які мають право на існування, але потребують наукового визначення, яка з них дійсна.

Перша ґрунтується на тому, що в той період змінився нахил земної осі, у результаті якого Північний полюс змістився з Канади до сьогоднішнього його місцезнаходження в Північному Льодовитому океані, аналогічно змістився і Південний полюс.

Друга – на тому, що в той час у центрі Північного полюсу – Канаді льодовий панцир мав товщину від одного до трьох кілометрів, що спричинило зсув земної кори, а разом з цим були зміщені всі без винятку материки, а це, у свою чергу, призвело до того, що Північний полюс змістився з Канади у Північний Льодовитий океан, а Південний – з океану в Антарктиду.

Таким чином, зміна полюсів Землі, чим би вона не була викликана, призвела до надзвичайно великих земних катаклізмів. Зрозуміло, що такі катаклізми не проходять безслідно.

По-перше, почалось надзвичайно швидке танення льоду, який розтанув за 2–5 років і спричинив значне підняття рівня океанів, а разом з цим викликав і той, як раніше вважалося міфологічний, Вселенський потоп, який затопив материки. Практично на Землі був один океан з невеликими острівцями гір і кратерів вулканів, тобто водяний шквал практично знищив усе живе на Землі.

По-друге, зміна полюсів (Північного – з Канади в Північний Льодовитий океан, а Південного – з океану в Антарктиду) призвела до швидкого обледеніння материка, і, зрозуміло, ніяка цивілізація вижити не могла, вона загинула у Вселенському потопі, навіть якщо якісь її острівці і могли зберегтися високо в горах, то й вони загинули в умовах надзвичайного похолодання та обледеніння.

У цьому аспекті не можна забувати і про Вселенський потоп, описаний у Біблії і інших джерелах інформації, а відповідно, і про Ноїв ковчег, який знайшов місце постійної стоянки нібито на горі Арарат у Туреччині. За свідченнями учасників наукової експедиції, аналіз уламків дерева, з якого нібито він був виготовлений, вказує на дату 5 000 років тому.

Таким чином, ми приходимо до висновку, виходячи з різних джерел інформації, про проходження на Землі різних за своїми наслідками двох катаклізмів, а з ними і різних дат їх виникнення. Багато ймовірностей того, що Земля пережила навіть не два катаклізми з надзвичайно руйнівними наслідками для неї і всього живого, а набагато більше. Останні дослідження американських вчених доводять дійсно

реальність останнього катаклізму – потопу, який виник ближче до нашого часу, тобто в період до 5 000 років. Ось чому праведний Ной, рятуючи сім'ю і всю живність, забрав їх на свій ковчег, і, куди його занесли буремні води, невідомо. Скоріш за все, як свідчить Біблія, на гору Арарат.

Виходячи з цього, дещо в іншому плані можна розцінити дослідження американських науковців Майкла Кремо та Річарда Томпсона, які відображені в праці “Невідома історія людства”. У цій роботі вони висунули тезу про існування людини мислячої не менше ніж мільйон років тому. Відкидаючи теорію Дарвіна в небуття, вони перекопані, що неандертальці, пітекантропи та інші види прямоходячих приматів не могли еволюціонувати в людину мислячу, а співіснували разом із людиною.

Така теза дає змогу не тільки чітко визначитись, а й однозначно стверджувати, що до Вселенського потопу на Землі існувала високорозвинена цивілізація. Розвиток науки і, головне, домінування зла та протиставлення людини Творцю призвело до самоочищення Землі, тобто знищення тієї давньої високорозвинутої цивілізації.

Висновки. Отже, людству необхідно наполегливо вивчати розвиток життя на Землі, а разом з цим і Всесвіту, і не бездумно спостерігати зміни, які відбуваються в природі і космічному просторі, а досліджувати й аналізувати проблеми і явища буття.

Література

1. Сало І. В. Добро і зло / І. В. Сало. – Суми : Університетська книга, 2010. – 239 с.
2. Сало І. В. Розум переможе : монографія / І. В. Сало. – Суми : Козацький вал, 2002. – 238 с.
3. Сало І. В. Філософія життя : монографія / І. В. Сало, Т. І. Соколенко – Суми : Університетська книга, 2006. – 240 с.
4. Сало І. В. Через смерть к жизни : монографія / І. В. Сало – Суми : Козацький вал, 2003. – 402 с.

Отримано 20.01.2014

Summary

Salo Ivan. Human genesis as a cosmologically caused evolution of life on Earth.

The article analyzes the problem of the relationship and the anthropo and cosmogenesis, the impact of geographical and geological factors on the course of Earth's evolution of intelligent life on our planet. The thesis of the interdependence of space and the divine origins of society and the consequent desire of man to decrypt encoded by the Creator in the Bible, information, commitment to its union with the transcendent is justified.

Keywords: *the evolution, the man, the Universe, Creator, God, aliens, Flood, civilization.*